

Carne en apnea

pseudònim: allaura

Las carnes rebotan aunque el día esté gris
se vierten a nado en olas de grasa
chispean de gozo, se exulta la masa
aviva el deseo que pronto prohibís.

Miles de ojos trazan el mapa que huís
vibran los poros, la sangre acompasa
para de pronto, se vierte, rebasa
ya oigo los gritos, os oigo, gemís.

Tocarte atenta a la precipitación
llegar, lamer el sudor que gotea
echada al anhelo de mi extrema unción.

Entrar a las cuevas con la dicción
de ríos de lava, carne en apnea
prenderte por dentro, hasta la extinción.

En silenci

pseudònim: Eleanor Roosevelt

No puc deixar de sentir els teus llavis. Em moro de ganes de tastar un petó que provenint del teu cos em digui: “per fi estàs aquí, quines ganes que tenia de veure’t”.

Sí! , ho confesso! , soc amant dels cossos diversos; dels cossos que hem diuen que no tingui por a despullar-me, dels cossos que em diuen que la meva fragilitat, tot i ser meva, és compartida, transmesa, vetllada i cuidada des del mateix instant en que arrossegats per la revolució de l’afectivitat, decidim plena i lliurement gaudir de la nostra sexo-afectivitat.

Sí!, No puc negar-ho!, M’agraden els cossos que tot i ser masculins, no segueixen la norma. M’agraden els cossos que revelant-se contra la policia del gènere, es planten i diuen prou; propugnant un nou règim, promulgant que les seves carícies també son carícies i que els seus petons estarrufen la pell.

Sí, Soc responsable!, responsable de gaudir de cada mil·límetre de la seva pell, de sentir el seu tacte com si em fos propi, d’excitar-me amb cada moviment de la seva llengua.

Responsable en primera i última instància, de la immersió en el món desconegut del paler, fusionant el meu cos amb el cos de l'altre, fusionant el meu cos en un sol cos. No, no parlo de sexe!, parlo de fer la guerra!, de fer la guerra al pecat de la luxúria, de mantenir-nos neutres amb el pecat de l'abundància i de signar un tractat de pau que ens digui a la autorealització plena.

Reivindico!, reivindico les nits que passem plegades, les estones que ens abracem sota una manta de vellut, els dies que decidim celebrar els nostres orgasmes amb un crit que no sigui mut, les hores que ens confessem febles, els minuts que plorem, els segons que riem i les vides que seguem.

Demano!, demano una epidèmia trans-feminista sorollosa, demano una epidèmia de cures Perquè hi ha històries d'amor que si no son entre tres, no mereixen la pena de ser explicades, perquè hi ha històries de vida que si no es viuen entre tres son completament silenciades, perquè aquesta historia de vida és entre tres: jo (trans*), la clara (cis*) i l'evan (Intersex*).